

కథ కౌముది

అంటు వ్యాధి

ఉఱహ

"అమ్మాయ్ శైలూ... శైలూ" మా అత్తగారు కేకేసింది.

"అబ్బా! మళ్ళీ ఏమొచ్చిందో అరగంటకోసారి ఏదో వంకతో పిలుస్తూనే ఉంటుంది" అనుకుంటూ చేతిలో పని వదిలేసి వెళ్ళాను. మనసులో విసుగు మొహంలో కనబడనివ్వకుండా "ఏంటత్తయ్యగారూ?" అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఎవరితో యిందాక అబ్బాయి మాట్లాడుతున్నాడు?" అడిగింది ఆరాగా.

"వాళ్ళ బాబాయితో, అనుకుంటాను" అబద్ధం ఆడలేక ఉన్న ముక్క కక్కేశాను.

నేనూహించినట్టే ఆవిడ మొహం పాలిపోయింది. "వీడికసలు బుద్ధిలేదు. ఎవరితో పూసుకోవాలో ఎవరితో కూడదో తెలియనే తెలియదు" రుసరుసలాడింది.

ఆవిడ వాలకం చూసి, నా గుండెల్లో రాయిపడ్డట్టేంది. ఆవిడ మరిది, తోడికోడలు గురించి, వాళ్ళు చేసిన అన్యాయాల గురించి చెప్పటం మొదలు పెడుతుంది. పాతపురాణం అంతా తిరగతోడుతుంది. ఇప్పటికే వందసార్లు విన్న కథ నూటొకటోసారి వినాలేమో? "ఏదో పెద్దావిడ ఒంటరిమనిషి ఆవిడగోడు వినేవాళ్ళూ కావాలికదా! నిజంగానే జీవితంలో దెబ్బతిని ఉండొచ్చు" అన్న ఆలోచనతో ఓపిగ్గా ఆవిడ గోడు అంతా వింటుండేదాన్ని మొదట్లో.

కానీ, ఆవిడ కథ చివర్లో ముగింపుని నా వైపుకి తిప్పుతూ ఉంటుంది.

"ఆవిడ మరిది కన్నా మా మరిది ఎంత మంచివాడు. నేను ఎలా తెలివిగా మా పుట్టింటివాళ్ళను దూరం పెట్టాలి. పెద్దకోడలుగా ఆవిడ బోల్తాన్ని కష్టాలుపడ్డా నన్నెంత బాగా చూసుకుంటారు మా యింట్లో" లాంటి ముగింపులు యిస్తుంది. అందుకే, ఆవిడ కథలు వినాలంటే నాకు భయం.

రాత్రికి టిఫిన్ కి పెసరట్ల పిండి రుద్దాలి. ప్రణవ్ స్కూల్ కి వెళ్ళి ప్రిన్సిపాల్ ని కలవాలి. కింద ఫ్లోర్ రమ్మ వీలు కుదిరితే బజారుకి వెళదాం రమ్మంది. కుదరకపోతే కనీసం ఫోన్ చేసి రానని అన్నా చెప్పాలి" చెయ్యాల్సిన పనుల లిస్టు అంతా బుర్రలో గీరున తిరిగింది.

"శైలూ ఆఫీసుకి వెళుతున్నా" ఇంతలో రమేష్ పిలిచాడు.

"ఒరేయ్ రమేష్మా! మీ బాబాయి ఏమంటున్నాడురా?" మా వార్ని కదిలించింది.

"అ! ఏమంటాడు? ఆ చెరుకూరి దగ్గర పాలం అమ్మకానికి పెడదామా?" అని అడుగుతున్నాడు.

"ఆహా!" మా అత్తగారు తలాడించింది.

"ఆయనకి అవసరం ఉంటేగానీ ఫోన్ చేయడు. తెలిసిన సంగతేగా. పొలం కొనేందుకు ఎవరైనా పార్టీలని చూడమని అడుగుతున్నాడు. మరి మొహం మీదే కాదని చెప్పలేంగా అందుకే చూస్తానన్నాను"

అసలే భగ్గుమంటున్న ఆమె మనసు మీద ఓ అగ్గిపులని గీసిపారేశాడు రమేష్.

"ఏవండీ! సాయంత్రం ఎన్నింటికి యింటికి వస్తారు?" ప్రణవ్ గురించి మాట్లాడాలని ఆరాటంగా అడిగాను.

"ఎందుకు?" చిరాకు పడ్డాడు.

"ఎన్నింటికి వస్తానో నాకే తెలియదు. ఏదైనా వుంటే వాట్సుప్ చెయ్యి" చెప్పి ధడాల్ని తలపేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

వెంటనే, అలా వెనక్కి తిరిగానో లేదో మా అత్తగారు అందుకుంది.

"చూశావా అమ్మాయి. ఎంత స్వార్థపరులో. వాళ్ళకి అవసరం అయితే మనుషుల్ని అతికించుకుంటారు. లేదంటే, విసిరిపారేస్తారు" చెప్పుకుపోతూ ఉంది.

"అత్తయ్యగారూ నాకు కొంచెం పనివుంది. కాస్త హడావుడిగా ఉన్నాను. యివాళ, ప్రణవ్ స్కూల్కి కూడా వెళ్ళాలి" గబగబా చెప్పేసి ఆవిడ రియాక్షన్ కోసం చూడకుండా వెనక్కి తిరిగాను.

"మేం ఎన్ని అనుభవించామో ఎన్ని కష్టాలు పడ్డామో. ఈ కాలం పిల్లలకి వినాలన్నా తలనోప్ప" వెనకనుంచి మా అత్తగారు సణగడం నాకు వినిపిస్తూనే ఉంది.

అదేమీ పట్టించుకోకుండా గబగబా రెడీ అయ్యి స్కూలుకి వెళ్ళాను.

ప్రిన్సిపాల్ కూర్చోమని చెప్పి, ప్రణవ్ గురించి మాట్లాడింది. "ఈసారి ఎగ్జామ్స్ లో చాలా తక్కువ మార్కులు వచ్చాయండీ. దాదాపుగా పాసింగ్ గ్రేడ్స్... అంతే. అదికూడా కొన్ని సబ్జెక్ట్స్ లో టీచర్ల కొంచెం ఎక్కువ మార్కు వేసి పాస్ చేశారు. కావాలంటే చూడండి" డాలో నుంచి కొన్ని పేపర్స్ తీసి బల్లమీద పెట్టింది. మొక్కుబడిగా వాటిని తిరగేశాను.

"మా ప్రణవ్ తెలివైనవాడే ఎప్పుడూ మంచి మార్కులే వస్తాయి. ఈ సంవత్సరమే యిలా జరిగింది. వాడిలో బాగా మార్పు వచ్చింది. రెటమతంగా తయారవుతున్నాడు. చెప్పినమాట అస్సలు వినడంలేదు. బహుశా టీనేజ్ వల్ల అనుకుంటాను" నాకున్న పరిజ్ఞానంతో తోచింది చెప్పాను.

"కరెక్టేనండి" ప్రిన్సిపాల్ అంది.

"నైన్ క్లాసు పిల్లల్లో మార్పు చాలావుంది. కొంతమంది మూడీగా ఉంటున్నారు. కొంతమంది అసహనంగా అల్లరిగా తయారయ్యారు. అలాగని, వాళ్ళని వదిలేయకూడదు. ఎగ్జామ్స్ లో మంచి గ్రేడ్స్ రావడం కూడా ముఖ్యమే.

మీరు మీ అబ్బాయి గురించి ప్రత్యేక శ్రద్ధ తీసుకోవాలి.. హార్వోల్లవల్ల చిరాగ్గా, దురుసుగా ఉంటారు పిల్లలు. మీరు కోప్పడకుండా, అరవకుండా నిదానంగా నచ్చచెబుతూ ఉండండి. మీకు కొన్ని బుక్స్ యిస్తాను. అవి తీసుకెళ్ళి చదవండి. హెల్ప్ అవుతాయి.

లేదంటే మన స్కూల్లోనే టీనేజ్ కిడ్స్ కి, పేరెంట్స్ కి కౌన్సిలింగ్ క్లాసెస్ కూడా ఉన్నాయి. అవసరమైతే అదీ చూడండి." అంటూ ఇంతలావు పుస్తకాలు రెండు తీసి బల్లమీద పెట్టింది. టీనేజ్ పిల్లలతో తల్లిదండ్రులు ఎలా మెలగాలి? అని ఫారిన్ రచయితలు రాసిన పుస్తకాలవి.

"ఆ లావు పుస్తకాలని ఎప్పటికీ చదివి, ఎప్పటికీ నేను వాటిని అర్థం చేసుకుంటానో" అని నిట్టూర్చి, వాటిని తీసుకుని లేచాను.

మధ్యాహ్నం భోజనాలు అయ్యి, వంటిల్లు సర్దుకుని వచ్చేసరికి మా అత్తగారు నా కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది.

ఇక వినక తప్పదని అర్థమైంది నాకు. తప్పనిసరై ఎదురుగా కూర్చున్నాను. ఈసారి టాపిక్కు మా అత్తగారి పిల్లలు, ఆవిడ తోడికోడలి పిల్లల మీదకి మళ్ళింది. ఓ అరగంట గడగడా మాట్లాడాక, ఆవిడ నిజంగానే ఓ పాతికేళ్ళు వెనక్కి వెళ్ళిపోయింది.

"మేము పిల్లల్ని సరిగ్గా పెంచలేదన్నాడు మీ చినమావగారు. మా పిల్లలకి పెద్దంతరం చిన్నంతరం తెలియదట. అంతమాట అంటాడా? నేనడిగాను ఆయన్ని 'నువ్వెలా పెంచావు మీ పిల్లల్ని అని' నిలబెట్టి కడిగిపారేశాను" అంది ఆవేశంతో ఊగిపోతూ.

ఆ మాటల్లో నిజం ఎంతుందో నా అంతరాత్ముకి తెలిసినా అత్తగారి బి.పి పెరిగిపోతుందన్న భయంతో మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాను.

ఇంతలో, ప్రణవ్ స్కూల్ నుంచి రావడంతో మా అత్తగారి ప్రసంగం ఆగిపోయింది.

వాడు వస్తూనే, బ్యాగ్ విసిరేసి టి.వి రిమోట్ తీసుకుని సోఫాలో కూలబడ్డాడు.

"రేయ్! ఏంటా? ఆ సోఫాలో వేలబడడం? వెళ్ళి మొహం కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కో ఆ బట్టలు మార్చు" అరిచింది మా అత్తగారు.

వాడు జవాబివ్వలేదు. ఆవిడ యింకోసారి అరిచింది. వాడు చురుగ్గా ఓ చూపు చూసి తలతిప్పిపోయాడు.

"ఎంత పాగరు? నీకే చెప్పేది" ఆవిడ వదిలిపెట్టలేదు.

నాకు తక్కువ పిన్నిపాల్ చెప్పింది గుర్తొచ్చింది " నెమ్మదిగా ప్రేమతో" అని నేనేదో చెప్పబోయేలోపలే

"ఐ యామ్ టైర్డ్. కెన్ యూ ప్లీజ్ షట్ అప్" అనేసి టి.వి ఛానెల్ మార్చేశాడు ప్రణవ్.

"అంతే ఆటంబాంబు నేరుగా వచ్చి నా నెత్తిమీదే పడిందని అర్థమైంది నాకు.

నేను ప్రణవ్ ని మందలించే గ్యాప్ లోనే మా అత్తగారు అందుకుంది.

"ఎలా పెంచుతున్నావు పిల్లాడిని? పెద్దంతరం, చిన్నంతరం వుండా వాడికి? ఇదేనా నువ్వు నేర్పించేది?" అంటూ అరవడం మొదలుపెట్టింది.

అయిదు నిముషాల క్రితం, ఆవిడ, తన మరిది గురించి మాట్లాడిన మాటలన్నీ మర్చిపోయి నా మీద విరుచుకుపడిపోయింది.

ఆ మాటలు ఆవిడకి గుర్తుచేసినా ఉపయోగం ఉండదు. టీనేజ్ లో వాడికి ఉండే ఫ్రస్ట్రేషన్ మూడ్ స్వింగ్స్ లాంటి వాటి గురించి వివరించే లాభంలేదు.

ఎందుకంటే ఆవిడకి కావల్సింది సమస్యకి పరిష్కారం కాదు. మనసులో వున్న చికాకునీ, అసహనాన్నీ వెళ్ళగక్కడం కావాలి. అది తెలిసి నేను మౌనంగా మ్యూట్ లో తెలుగు సినిమా పాటకి డాన్సుని చూసినట్టు, ఆవిడ హావభావాల్ని చూస్తూ ఉండిపోయాను.

సాయంత్రం రమేష్ ఆఫీస్ నుంచి వచ్చాడు. లంచ్ బ్యాగ్ బరువుగా ఉండటం చూసి "లంచ్ చెయ్యలేదా?" అడిగాను వెంటనే.

"ఇవాళ బైట ఒక మీటింగ్ ఉంది. భోజనం అక్కడే" చెప్పాడు పొడిగా.

"ఎండకి బాక్సులో అన్నం పాడైపోయి ఉంటుంది. ముందే చెప్పాల్సింది" అనవసరంగా పారేయాల్సొస్తుందని బాధపడుతూ అన్నాను.

"రమేష్ కి కోపం వచ్చింది" నాకు లక్షపన్ను ఉంటాయ్. ఎన్నని గుర్తుపెట్టుకోను. ప్రతీది సాధింపే. నరకం ఎక్కడో లేదు" విసుక్కుని వెళ్ళిపోయాడు.

రాత్రి భోజనాల తర్వాత ప్రణవ్ గురించి మాట్లాడటానికి రమేష్ దగ్గరకి వెళ్ళాను.

అప్పటికే లాప్టాప్ ముందేసుకుని కూర్చుని ఉన్నాడు రమేష్. "ఏంటో త్వరగా, రెండుముక్కల్లో చెప్పు" అన్నాడు నా వాలకం కనిపెట్టి లాప్టాప్ లోనుంచి తల ఎత్తకుండానే.

"ఇవాళ మధ్యాహ్నం అత్తయ్యగారు ప్రణావ్ మీద కోప్పడ్డారు. వాడి బిహివియర్..." నా మాటలు యింకా పూర్తికూడా కాలేదు.

"ఇంటి రాజకీయాలు నాకు చెప్పకు. నాకింకా ముఖ్యమైన పనులు బోల్తా ఉన్నాయి" నిర్లక్ష్యంగా జవాబు చెప్పి మళ్ళీ లాప్టాప్ లో తలపెట్టాడు.

ఉస్సూరనుకుంటూ హాల్లోకి వచ్చాను. మా అత్తగారు ఎవరితోనో ఫోన్లో మాట్లాడుతున్న మాటలు వినబడుతున్నాయి.

"ఆ...ఈ కాలంలో ఏం అంత యింటిపన్ను కోసం విరగబడాలిలే. మా కోడల్ని చూస్తున్నానుగా. మిక్సీలు, ఓవెన్లు, వాషింగ్ మిషన్లు అన్ని వచ్చేశాయి. మనలాగా నీళ్ళబిందెలు మోయాలా? ఏమన్నానా?" మా అత్తగారు నొక్కులు నొక్కుతూ వుంది.

నేను నా గదివైపుకి నాలుగడుగులు వేశాను. రమేష్ మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

"ఈ ఆడవాళ్ళ రాజకీయాల్లో పడ్డామంటే ఏ పనీ చేయలేం. వాళ్ళనసలు పట్టించుకోకూడదు."

నిజానికి రమేష్ ఆ మాటలు అనలేదు. కానీ అతని మనసులోనుంచి వినిపించాయి ఆ మాటలు నాకు.

గదిలోకి వెళ్ళి ప్రిన్సిపాల్ యిచ్చిన పుస్తకం చేతుల్లోకి తీసుకున్నాను. కూర్చుని చదువుతున్నానన్నమాటేగానీ ఆలోచనలు పరిపరి విధాలుగా పోతున్నాయి.

మనిషి ఫ్రస్ట్రేషన్, బాధనీ అవతలివాళ్ళ మీదకి బలవంతంగా రుద్దాలని ఎందుకు చూస్తాడు?

మా అత్తగారి గతం, రమేష్ ఆఫీసు వత్తిడి నా దాకా ఎందుకు వస్తాయి? వత్తిడిని తగ్గించుకునే ప్రయత్నాలుకానీ ఆత్మశక్తిని పెంచుకోవాలని కానీ ఎందుకు ప్రయత్నం చేయరు? ప్రతి చిన్నా, పెద్దా సమస్య అసహనంగా మారి ఒకరినుంచి ఒకరికి పాకుతూ ఉండాల్సిందేనా?

ఆలోచిస్తే ఇదొక భయంకరమైన అంటువ్యాధిలా తోచింది. అవును. కరోనాలాగా ఇదొక భయంకరమైన మహమ్మారి. దీనికి స్వీయనియంత్రణ తప్ప యింకో మందులేదు. ఇలా ఆలోచిస్తూ, ఆలోచిస్తూ ఎప్పటికో కన్ను అంటుకుంది.

తెలవారింది. ఎండాకాలం సూర్యుడు ఐదున్నరకే వెలుగుల్ని ప్రసరిస్తున్నాడు. పక్కన వేపచెట్టు మీద పక్షుల కిలకిలలు వినిపిస్తున్నాయి. లేచి కిటికీ దగ్గర నిలుచున్నాను.

విశాలమైన ఆకాశాన్ని చూస్తూ వుంటే ఏదో కొత్తశక్తి పుట్టుకొచ్చింది లోపల.

వీధిలో విసిరేసినట్టుగా అక్కడక్కడా తిరుగుతున్నారు. అప్పుడే మా యింటిముందుగా వెళ్తున్న ఓ పెద్దాయన మీద పడింది నా దృష్టి.

నాలుగడుగులు వేసి, ఉన్నట్టుండి "అబ్బా!" అని అరిచాడాయన. కాలికేదో తగిలినట్టుంది. అటే వెళ్తున్న పాలపాకెట్టు వేసే కుర్రాడు ఆయన్ని చూసి సైకిలు ఆపాడు.

"ఏంటా! నిలబడి సిన్మా చూస్తున్నావ్. పనేలేదా నీకు?" అసహనంగా ఆ కుర్రాణ్ణి అరిచాడాయన

నేనుహించినట్టు ఆ కుర్రాడు తిరిగి ఆయనమీద అరవలేదు. బాధపడ్డట్టు మొహం పెట్టలేదు.

ఆయన మాటలకి పకాల్చు నవ్వాడు.

"ఏం బాబాయ్ నువ్వు పుట్టడమే చిరాకుతో పుట్టినట్టున్నావే? కాలు బానే వుందా? ఏమన్నా సాయం కావాలేమో అని ఆగానంతే" అని చాలా మామూలుగా చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ కుర్రాడిని చూసి నా మొహం మీద చిరునవ్వు మొలిచింది. "ఈ అంటురోగానికి యిమ్మూనిటీ వున్నవాళ్ళు కూడా ఉన్నారన్నమాట" అని నవ్వుకుంటూ నా ప్రపంచంలోకి వెనుతిరిగాను

COMMENTS